

Piotr Chybalski

Opinia prawna w sprawie wniosku grupy posłów, złożonego w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu, o zwołanie posiedzenia Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka¹

Legal opinion on a motion to convene a meeting of the Justice and Human Rights Committee, submitted by a group of Deputies under Article 152 (2) of the Standing Orders: The opinion deals with a motion to convene a meeting of a Sejm committee to consider the consequences of a particular court decision. In the author's view, the subject matter of the motion is outside the scope of a committee's competence as provided in the Standing Orders of the Sejm. Therefore, the motion is defective and the convening of a committee meeting to consider the abovementioned matter is inadmissible.

Keywords: Sejm committee | Constitution | parliamentary control | independence of courts | Standing Orders of the Sejm

Słowa kluczowe: komisja sejmowa | Konstytucja | kontrola parlamentarna | niezawisłość sądu | regulamin Sejmu

Ekspert ds. legislacji BAS; piotr.chybalski@sejm.gov.pl.

Przedmiot opinii

Przedmiotem opinii jest prawna ocena wniosku grupy posłów z 8 marca 2013 r., złożonego w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu, w sprawie zwołania posiedzenia Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Wnioskodawcy wskazują, że posiedzenie miałyby być poświęcone: *sprawie wolności mediów w Polsce w związku z decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie, którego konsekwencją jest zakaz wydawania tygodnika „W Sieci” pod obecną nazwą do czasu zakończenia procesu*. W uzasadnieniu wniosku posłowie omawiają okoliczności trwającego, a zarazem szeroko komentowanego w mediach², sporu są-

¹ Opinia sporządzona 27 marca 2013 r. na zlecenie przewodniczącego Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka; BAS-WAUiP-580/13.

² Zob. np. następujące informacje: *Tygodnik „W Sieci” zmienia nazwę na „Sieci”*, <http://www.marketing-news.pl/message.php?art=37742> [dostęp: 25 marca 2013 r.];

dowego między wydawcami tygodnika „W sieci” a wydawcą, który *dysponuje subdomeną internetową „W sieci opinii”*. Z informacji medialnych wynika, że „decyzja” sądu, która wzbudziła zaniepokojenie wnioskodawców, została podjęta w ramach zabezpieczenia powództwa³.

Zdaniem wnioskodawców: *działania Sądu podjęte w tak szybkim czasie i w takim trybie sprawiają wrażenie rozstrzygnięcia sporu sądowego przed jego rozpatrzeniem i są wykonaniem wyroku przed jego wydaniem. Zastosowana wobec tygodnika „W Sieci” metoda pozwala zablokować praktycznie każdą niewygodną dla władzy nową inicjatywę medialną. Na sytuację w jakiej znalazła się redakcja tygodnika „W Sieci” spojrzeć należy też w kontekście politycznym. Działania podejmowane przez Pana Grzegorza Hajdarowicza w świetle do dzisiaj niewyjaśnionych okoliczności przejścia kontroli nad Presspubliką zmuszają do zadania pytania o wolność mediów w Polsce.*

Należy dodać, że integralną częścią wniosku jest postulat zaproszenia na posiedzenie komisji Ministra Sprawiedliwości oraz Rzecznika Praw Obywatelskich.

Charakterystyka art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu

Zgodnie z art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu: *na pisemny wniosek co najmniej jednej trzeciej ogólnej liczby członków komisji przewodniczący komisji obowiązany jest zwołać posiedzenie komisji w celu rozpatrzenia określonej sprawy. Zwołując posiedzenie w tym trybie, przewodniczący komisji wyznacza termin posiedzenia tak, aby posiedzenie odbyło się w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w zdaniu pierwszym.* Przepis ten, wielokrotnie omawiany w opiniach Biura Analiz Sejmowych⁴, zajmuje szczególne miejsce wśród regulacji regulaminowych. Jak zauważył W. Odrowąż-Sypniewski, tryb zwoływania posiedzeń komisji uregulowany w art. 152 ust. 2: *należy do nielicznych w polskim systemie prawa parlamentarnego instytucjonalnych gwarancji praw mniejszości. Rozwiązanie to służyć ma zapewnieniu mniejszości parlamentarnej możliwości wpływu na problematykę podejmowaną przez komisje sejmowe. Uprawnienie to dotyczy zarówno spraw o charakterze proceduralnym (wewnętrznym), których przykładem może być postulat dokonania zmian w składzie przy-*

„W Sieci” od poniedziałku zmienia nazwę, <http://www.sdp.pl/w-sieci-od-poniedzialku-zmienia-nazwe> [dostęp: 25 marca 2013 r.].

³ Zob. np. Grzegorz Hajdarowicz *chce sprzedać znak towarowy „W sieci”*, <http://wiadomosci.onet.pl/media/grzegorz-hajdarowicz-chce-sprzedac-znak-towarowy-w,1,5439461,wiadomosc.html> [dostęp: 25 marca 2013 r.].

⁴ Zob. np. opinie M. Stębelkiego, W. Odrowąż-Sypniewskiego oraz A. Szmyta zawarte w zbiorze *Regulamin Sejmu w opiniach Biura Analiz Sejmowych*, t. II, W. Odrowąż-Sypniewski (red.), Warszawa 2010, s. 215–232.

dium komisji, jak również prac merytorycznych. Inicjatywa grupy posłów zwołania komisji w określonej sprawie dotyczyć może aktywności legislacyjnej, jak również działań o charakterze kontrolnym. Komisje sejmowe nie tylko bowiem uczestniczą w wykonywaniu funkcji ustawodawczej, ale również są organami kontroli sejmowej w zakresie określonym Konstytucją i ustawami (art. 17 ust. 2 regulaminu Sejmu)⁵.

Normatywna istota analizowanego przepisu, tj. fakt, że przewiduje on ważne uprawnienie mniejszości parlamentarnej, rzutuje na sposób jego wykładni. Analizując poszczególne wnioski wniesione w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu, a także proceduralne aspekty posiedzeń komisji zwoływanych na tej podstawie prawnej, należy mieć na uwadze, aby uprawnienie, które nadaje ten przepis, nie stało się fikcyjne⁶. Nie oznacza to oczywiście, że wszelkie wnioski złożone na podstawie analizowanego rozwiązania regulaminowego należy uznać za prawnie dopuszczalne. Warto w tym miejscu zauważyć, że omawiając zagadnienie wykładni art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu, powołany wcześniej W. Odrowąż-Sypniewski wyróżnił cztery warunki formalne, które powinien spełniać skuteczny prawnie wniosek poselski w sprawie zwołania posiedzenia komisji sejmowej. Należą do nich: a) wymóg pisemności, b) poparcie odpowiedniej liczby posłów, członków danej komisji (od noweli regulaminu Sejmu z 19 grudnia 2008 r. wynoszącej $\frac{1}{3}$ ⁷), c) obowiązek wyraźnego określenia sprawy mającej być przedmiotem prac komisji, a także d) konieczność wskazania takiej sprawy, która objęta jest właściwością komisji⁸. Ostatni ze wskazanych warunków formalnych analizowany jest, zdaniem A. Szmyta, na tle przedmiotowego zakresu działania danej komisji sejmowej, określonego – w odniesieniu do komisji stałych – w załączniku do regulaminu Sejmu⁹. Pogląd ten uważam za bezsporny, jednocześnie jednak w moim przekonaniu wymaga on rozwinięcia. Analiza przedmiotowego zakresu działania danej komisji wyłącznie na tle

⁵ W. Odrowąż-Sypniewski, *Obowiązek zwołania posiedzenia komisji na wniosek grupy posłów – wykładnia art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu* [w:] *Regulamin Sejmu*, op. cit., s. 224.

⁶ Stąd np. niedopuszczalne byłoby, aby po rozpoczęciu posiedzenia zwołanego w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu komisja podjęła uchwałę w sprawie skreślenia z porządku obrad punktu dotyczącego rozpatrzenia sprawy stanowiącej przedmiot wniosku grupy posłów; *ibidem*, s. 225.

⁷ Zob. art. 1 pkt 49 lit. a uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z 19 grudnia 2008 r. w sprawie zmiany Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, M.P. z 2009 r. nr 2, poz. 9.

⁸ *Idem*, *W sprawie wniosku grupy posłów o zwołanie posiedzenia Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu* [w:] *Regulamin Sejmu*, op. cit., s. 218.

⁹ *Idem*, *W sprawie wniosku w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu* [w:] *Regulamin Sejmu*, op. cit., s. 231.

załącznika do regulaminu Sejmu wydaje się bowiem niewystarczająca z uwagi na fakt, że w załączniku posłużono się niekiedy pojęciami, które cechują się znaczną nieostrością lub pojemnością znaczeniową, np. w odniesieniu do przedmiotowego zakresu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka zwrotem „sprawy przestrzegania praw człowieka”¹⁰. W mojej opinii, analizując dopuszczalność poselskiego wniosku złożonego w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu, należy każdorazowo badać zakres „sprawy”, o której rozpatrzenie występują posłowie, na tle pozycji ustrojowej Sejmu, tj. funkcji, jakie – w myśl rozwiązań konstytucyjnych – wykonuje izba. W przeciwnym razie możliwe byłoby, przynajmniej teoretycznie, że komisja sejmowa mogłaby rozpatrywać sprawy, na posiedzeniach zwołanych w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu, które wykraczałyby poza konstytucyjnie zdeterminowany zakres kompetencji Sejmu i, stanowiący refleks tych kompetencji, zakres uprawnień organów Sejmu. Taka sytuacja wydaje się z oczywistych względów niedopuszczalna. Należy dodać, że celowość analizowania „sprawy” określonej we wniosku, o którym mowa w omawianym przepisie, na tle pozycji ustrojowej izby w sposób szczególny ujawnia się w przypadku analizowanym w niniejszej opinii.

Analiza wniosku grupy posłów

Przechodząc do odniesienia powyższych ustaleń do sprawy wniosku grupy posłów, złożonego 8 marca 2013 r., należy, po pierwsze, podkreślić, że wniosek został złożony w formie pisemnej, co odpowiada wymogom przewidzianym w art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu. Po drugie, analiza spełnienia drugiego z warunków formalnych, tj. poparcia wniosku przez co najmniej jedną trzecią ogólnej liczby członków komisji jest niemożliwa, gdyż do zlecenia nie załączono listy posłów popierających wnioski. Zakładam jednak, że spełnienie omawianej przesłanki nie wywołało wątpliwości zleceniodawcy. Po trzecie, w moim przekonaniu wnioskodawcy spełnili wymóg wskazania we wniosku „określonej sprawy”, która miałaby zostać rozpatrzona przez Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Jakkolwiek pojęcie „określonej sprawy” było wielokrotnie omawiane w literaturze przedmiotu oraz orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, to rozważania te odnosiły się do problematyki funkcjonowania komisji śledczych, które to, na mocy art. 111 ust. 1 Konstytucji, powoływane są przez Sejm „do zbadania określonej sprawy”¹¹. Uważam, że

¹⁰ Pkt 23 załącznika do regulaminu Sejmu „Przedmiotowy zakres działania komisji sejmowych”.

¹¹ Zob. w szczególności orzeczenia TK z: 22 września 2006 r., sygn. akt U 4/06, OTK-A ZU 2006, nr 8, poz. 109; 26 listopada 2008 r., sygn. akt U 1/08, OTK-A ZU 2008, nr 9, poz. 160.

ściśle warunki, które musi spełniać „określona sprawa” mająca być rozpatrzona przez komisję śledczą, co do zasady nie powinny odnosić się do przesłanek warunkujących prawidłowość opisaną „określonej sprawy” przez posłów wnoszących o zwołanie komisji sejmowej w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu. Należy bowiem mieć na uwadze *ratio legis* tego przepisu, tj. przyznanie w nim istotnego uprawnienia mniejszości parlamentarnej. Stąd w mojej opinii, aby nadmiernie nie ograniczyć możliwości korzystania przez posłów z analizowanego uprawnienia, należałoby uznać, że wymóg dostatecznej „określoności” spełnia taka „sprawa”, której opis nie budzi wątpliwości. Chodzi więc o to, aby wniosek poselski obejmował na tyle jednoznaczne opisanie „sprawy”, że przedmiot zwoływanego posiedzenia komisji nie budzi wątpliwości. Jak wskazałem wcześniej, uważam, że w analizowanym przypadku „sprawa” wskazana przez autorów wniosku została opisana dostatecznie precyzyjnie.

Na marginesie należy zastrzec, że elementem opisu „określonej sprawy” nie jest zawarty we wniosku postulat zaproszenia na posiedzenie komisji Ministra Sprawiedliwości oraz Rzecznika Praw Obywatelskich. Zakres uprawnienia grupy posłów, o którym mowa w art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu, nie obejmuje bowiem skutecznego domagania się zaproszenia określonych podmiotów na posiedzenie komisji. Analizowany przepis nie wyklucza bowiem stosowania art. 153 regulaminu Sejmu, który stanowi podstawę prawną wzywania lub zapraszania „pozasejmowych” podmiotów na posiedzenia komisji. Przepis ten przyznaje stosowne kompetencje w tym zakresie prezydium komisji (ust. 1 i 2) bądź ewentualnie jej przewodniczącemu (ust. 2), pomija natomiast grupę posłów, o której mowa w art. 152 ust. 2 regulaminu. Omawiany element wniosku nie rodzi zatem obowiązku zaproszenia osób pełniących podane wyżej funkcje na posiedzenie.

Osobnego omówienia wymaga problem spełnienia przez wnioskodawców czwartego z wymienionych wcześniej warunków formalnych, tj. konieczności wskazania we wniosku sprawy, która objęta jest zakresem działania Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Przypomnę, że grupa posłów wnosi o zwołanie posiedzenia: *w sprawie wolności mediów w Polsce w związku z decyzją Sądu Okręgowego w Warszawie, którego konsekwencją jest zakaz wydawania tygodnika „W Sieci” pod obecną nazwą do czasu zakończenia procesu*. Odnosząc tak określoną sprawę do przedmiotowego zakresu działania Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka, należałoby *prima facie* uznać omawiany wymóg formalny wniosku za spełniony. Skoro bowiem przedmiotowy zakres działania tej komisji obejmuje „sprawy przestrzegania praw człowieka”, to zawiera się w nim problematyka „wolności mediów” jako szczególny aspekt wolności wyrażania poglądów, gwarantowanej przez art. 54 ust. 1 Konstytucji. W mojej opinii odrzucenia wymagałaby natomiast formalistyczna wykładnia przedmiotowego zakresu działania Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka, która zakładałaby, że konsekwencją objęcia nim wyłącznie problematyki przestrzegania praw człowieka jest wykluczenie możliwości rozpatrywania przez Kom-

się problematyki konstytucyjnych wolności. Taka sytuacja powodowałaby, że analizowanie przestrzegania wolności konstytucyjnych pozostawałoby w istocie poza zakresem działania jakiegokolwiek komisji sejmowej.

Do zasadniczo odmiennych konkluzji prowadzi analiza wskazanej we wniosku sprawy w kontekście ustrojowej pozycji Sejmu. Trzeba bowiem zauważyć, że wnioskodawcy umiejscawiają problematykę wolności mediów w konkretnych okolicznościach faktycznych. Stanowią je okoliczności, właściwie konsekwencje, postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie wydanego w toku toczącego się sporu sądowego wokół tytułu czasopisma „W Sieci”. A zatem wnioskodawców interesuje nie tyle abstrakcyjna problematyka przestrzegania wolności mediów w Polsce, lecz skutki dla stanu jej przestrzegania, jakie wywołuje postanowienie w ramach zabezpieczenia wydane we wskazanej we wniosku sprawie.

Taki stan rzeczy powoduje, że sprawa wskazana we wniosku z 8 marca 2013 r. nie może zostać uznana za zawierającą się w ramach przedmiotowego zakresu działania Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Omawianie skutków (swoiste „recenzowanie”) konkretnego rozstrzygnięcia sądowego, w dodatku, co należy podkreślić, podjętego w ramach jeszcze toczącego się sporu między dwoma podmiotami prywatnoprawnymi, co do zasady wykracza poza zakres kompetencji Sejmu i jego organów. Nie mieści się ono w zakresie funkcji kontrolnej izby, który to zakres określa art. 95 ust. 2 Konstytucji¹². Przede wszystkim jest jednak nie do pogodzenia z ustrojową relacją między Sejmem jako organem władzy ustawodawczej a organami władzy sądowniczej – w szczególności w kontekście przewidzianej w art. 173 Konstytucji zasady niezależności tej władzy oraz funkcjonalnie powiązanej z nią zasady niezawisłości sędziowskiej określonej w art. 178 ust. 1 Konstytucji. Łatwo bowiem zauważyć, że omawianie przez komisję sejmową skutków postanowienia sądowego wydanego w ramach toczącego się sporu może prowadzić do wywarcia presji na sąd orzekający, wpływając na dalszy przebieg danego postępowania sądowego. Na gruncie konstytucyjnym taka sytuacja oznacza niedopuszczalną ingerencję władzy ustawodawczej w wykonywanie przez sądy swego podstawowego zadania, jakie stanowi sprawowanie wymiaru sprawiedliwości (art. 175 ust. 1 Konstytucji).

Stanowisko literatury przedmiotu oraz orzecznictwa konstytucyjnego odnośnie do relacji między władzą ustawodawczą a sądowniczą wydaje się jednolite. Tytułem ilustracji należy przywołać opinię P. Sarneckiego, który – komentując art. 10 Konstytucji określający fundamentalną konstytucyjną zasadę podziału i równowagi władz – zauważył, że: *ani legislatywa, ani egzekutywa nie mogą swym oddziaływaniem wpływać na wymierzanie sprawiedliwości przez sądy (przede wszystkim), a także na realizowanie swych funkcji przez trybunały*

¹² Przepis ten stanowi, że Sejm sprawuje kontrolę nad działalnością Rady Ministrów w zakresie określonym przepisami Konstytucji i ustaw.

(...) Wynika to z przyjętej w konstytucji, niejako dodatkowo wobec art. 10, zasady odrębności i niezależności sądów i trybunałów „od innych władz” (art. 173). Co więcej, przywołany autor podkreślił, że: *analogicznego sformułowania konstytucyjnego nie znajdziemy w odniesieniu do pozostałych władz*¹³, co sprawia, iż niezależność postrzegana jest jako podstawowy przymiot organów władzy sądowniczej. Na wyróżnienie zasługują również uwagi L. Garlickiego, w których prezentował orzecznictwo konstytucyjne odnoszące się do art. 178 ust. 1 Konstytucji. Autor stwierdził, że zawarta w tym przepisie zasada niezawisłości sędziowskiej oznacza konieczność zagwarantowania sędziemu „niezależności od wpływu czynników politycznych, zwłaszcza partii politycznych”¹⁴. Z kolei w dalszej części wyводу, omawiając zakres tzw. negatywnej niezawisłości sędziowskiej, L. Garlicki stwierdził, że ten aspekt zasady niezawisłości skutkuje zakazem poddawania sędziego wszelakiego rodzaju naciskom zewnętrznym. Adresatem owego zakazu jest między innymi władza ustawodawcza, która: *może wprowadzić, poprzez stanowienie ustaw, wyznaczać ogólne treści orzecznictwa sądowego (...) ale która nie może ani ingerować w treść już zapadłych orzeczeń, ani w sposób rozstrzygania spraw aktualnie przed sądami zawisłych*¹⁵.

Analogiczne poglądy zostały sformułowane przy okazji omawiania zakresu funkcji kontrolnej Sejmu. Dla przykładu M. Stębelki jednoznacznie stwierdził, że: *kontrola realizowana w odniesieniu do segmentu władzy sądowniczej nie może (...) ingerować w sferę sprawowania wymiaru sprawiedliwości przez sądy*¹⁶. Instruktywny jest również *passus* z uzasadnienia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2006 r., sygn. akt U 4/06, w sprawie tzw. bankowej komisji śledczej. Omawiając zakres funkcji kontrolnej Sejmu, Trybunał stwierdził, że: *naruszeniem prawa, ale i złamaniem Konstytucji byłoby bezpośrednio wkroczenie przez Sejm w sferę działania sądów i trybunałów, których działalność zabezpieczona została atrybutem niezależności i niezawisłości. Ani Sejmowi, ani jakiemukolwiek innemu organowi państwa nie wolno weryfikować i podważać ich wyroków. Taka możliwość istnieje jedynie w ramach struktury władzy sądowniczej przy zastosowaniu prawem przewidzianych środków ich wzruszania*¹⁷.

Reasumując powyższe ustalenia, należy stwierdzić, że w analizowanym wniosku grupy posłów wadliwie określono treść „sprawy”, która miałyby zostać rozpatrzona przez Komisję Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Przedmiot postulowanego posiedzenia tej Komisji, wykraczając poza zakres kompetencji Sejmu i jego organów, obejmuje materię, która nie mieści się w przedmio-

¹³ P. Sarnecki, *Uwaga nr 13 do art. 10 Konstytucji* [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. V. L. Garlicki (red.), Warszawa 2007.

¹⁴ L. Garlicki, *Uwaga nr 10 do art. 178 Konstytucji* [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, t. IV, L. Garlicki (red.), Warszawa 2005.

¹⁵ *Ibidem*.

¹⁶ *Idem*, *Kontrola sejmowa w polskim prawie konstytucyjnym*, Warszawa 2012, s. 132.

¹⁷ *Uzasadnienie orzeczenia TK*, sygn. akt U 4/06, pkt III.2.2.3.

towym zakresie działania Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka. Z tego względu wniosek należy uznać za prawnie niedopuszczalny. W konsekwencji, nawiązując do dotychczasowych stanowisk zawartych w opiniach Biura Analiz Sejmowych, trzeba przyjąć, że wniosek ten nie rodzi po stronie adresata – przewodniczącego Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka – obowiązku zwołania posiedzenia Komisji¹⁸. Uważam jednak, że taka konstatacja jest niewystarczająca. Stwierdzona wadliwość wniosku złożonego w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu – polegająca na określeniu postulowanego przedmiotu obrad Komisji w sposób wykraczający poza zakres kompetencji Sejmu i jego organów – sprawia, że zwołanie posiedzenia odnośnie do wskazanej we wniosku sprawy jest nie tylko nieobowiązkowe, lecz również niedopuszczalne.

Podsumowanie

Wniosek grupy posłów z 8 marca 2013 r. w sprawie zwołania, w trybie art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu, posiedzenia Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka jest wadliwy prawnie. Zakres sprawy, która miałaby zostać rozpatrzona przez Komisję, wykracza poza zakres kompetencji Sejmu i jego organów, gdyż obejmuje omawianie skutków konkretnego postanowienia sądowego, w dodatku, co należy podkreślić, podjętego w ramach wciąż toczącego się sporu przed sądem powszechnym. Rozpatrywanie przez Komisję tak zarysowanej sprawy jest niedopuszczalne konstytucyjnie, gdyż, po pierwsze, nie mieści się w ramach funkcji kontrolnej Sejmu oraz, po drugie, stanowiłoby niedopuszczalną ingerencję komisji w wykonywanie przez sąd swego podstawowego zadania konstytucyjnego, jakie w myśl art. 175 ust. 1 Konstytucji stanowi sprawowanie wymiaru sprawiedliwości. Mogłoby ono również doprowadzić do wywarcia na opisany we wniosku sąd presji, wpływając na treść ostatecznego rozstrzygnięcia toczącego się przed sądem sporu, co budzi zastrzeżenia w kontekście zasady niezawisłości sędziowskiej, o której mowa w art. 178 ust. 1 Konstytucji.

Należy dodać, że wadliwość wniosku sprawia, że nie rodzi on po stronie adresata – przewodniczącego Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka – obowiązku zwołania postulowanego posiedzenia komisji. Co więcej, charakter owej wadliwości, polegający na określeniu postulowanego przedmiotu obrad komisji w sposób wykraczający poza zakres kompetencji Sejmu i jego organów – skutkuje tym, że zwołanie posiedzenia odnośnie do wskazanej we wniosku sprawy jest nie tylko nieobowiązkowe, lecz również niedopuszczalne.

¹⁸ W tej sprawie zob. np. W. Odrowąż-Sypniewski, *Opinia prawna na temat dopuszczalności wniosku o ponowne zwołanie w tej samej sprawie posiedzenia komisji (art. 152 ust. 2 regulaminu Sejmu)*, z 19 kwietnia 2012 r., BAS-WAUiP-705/12, niepubl.